

Молодий комуністичний журнал

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р. • Субота, 29 березня 1980 року • № 39 (2767) • Ціна 2 коп.

«З ВАШИМ, ТОВАРИШУ, ІМЕНЕМ...»

Всесоюзна
Ленінська повірка

ЛЕНІНСЬКИЙ ЗАЛІК

НЕВИЧЕРПНЕ ДЖЕРЕЛО

Світловодське технічне училище № 5, міська бібліотека № 1 провели читальну конференцію «Ленін і книга», присвячену 110-й річниці з дня народження творця Радянської держави.

«Ленін як читач». Доповідає учениця Олена Гайдук. Цитуючи спогади сучасників про Леніна-читача, вона заохочує увагу слухачів на формуванні читальних інтересів Володимира Ілліча, на методі читання, виробленому вождем: поглиняти відрізки цілих сторінок, миттю виконувати пайжові вивчення. Дівчина розказала про роботу Леніна над книгою, окремо спинившись на бережливому ставленні до неї.

З цікавим рефератом

виступила Галина Плічко: «Використання Леніном образів художньої літератури». Про роль у житті В. І. Леніна книги як «найстрашнішого снаряда... в голову буржуа» (вислів К. Маркса) розповів почесний гість юнаків і дівчат — доктор міського відділення товариства книголюбів М. Т. Білокінь. Огляд літератури «Будемо вчитись у Ілліча» зробила бібліотекар Л. А. Полякова.

Конференція закінчилася переглядом кінофільму про В. І. Леніна «Довір'я».

А. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
учень середньої школи № 2, староста гуртка юнків міського Будинку піонерів і школярів.

ЗАПОВІТАМ ВІРНИ

26 березня у приміщенні Будинку політосвіти обкому Компартії України відбулася обласна науково-практична конференція «Виховання учнів загальноосвітніх шкіл на прикладі життя і діяльності В. І. Леніна, революційних, бойових і трудових традицій Комуністичної партії і Радянської держави у світі постанов ЦК КПРС «Про 110-у річницю з дня народження Володимира Ілліча Леніна» і «Про дальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи». Конференцію відкрила заступник голови виконкому обласної Ради народних депутатів **Є. М. Чабаненко**.

З доповідями виступили: секретар обкому Компартії України **А. І. Погребняк**, доцент кафедри історії КПРС Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна, кандидат історичних наук **Ф. Н. Бєля**

він, завідувач обласним відділом народної освіти **Б. П. Хижняк**, секретар обкому комсомолу **Л. Г. Дро-тянко**.

Із слів доповіді виступили: директор Малописківської середньої школи № 3 імені В. І. Леніна заслужений учитель УРСР **Г. М. Перебийніс**, учителька російської мови та літератури Богданівської середньої школи № 1 імені В. І. Леніна **Знамяцького району Л. С. Мініна**, вчитель історії і суспільствознавства середньої школи № 5 м. Гайворона, кандидат педагогічних наук **А. Б. Резнік** та інші.

На конференції йшлося про те, що в усіх педагогічних колективах області проходять партійні збори з порядком денним: «Йти, працювати і боротися по-ленінському, по-комуністичному». Присутні принципово аналізують внесок

кожного вчителя у справу комуністичного виховання підліткового покоління. Вчителі зустрічаються з петиціями Великої Вітчизняної війни, героями праці, влаштовують походи й екскурсії по ленінських місцях, художні виставки і читальні конференції.

Комуністична партія широко підтримує працівників освіти, котрі несуть подумане слово партії в маси. Всі вчителі не шкодують сил, щоб виховати нашу молодь у дусі марксизму-ленінізму, радянського патріотизму, інтернаціональної солідарності з усіма боряться проти імперіалізму, за мир і соціальний прогрес.

У роботі конференції взяли участь завідувачі районними й міськими відділами народної освіти і методичними кабінетами, секретарі райкомів комсомолу, вчителі-методисти, директори шкіл, організатори позакласної і виховної роботи, а також 350 освітян, що працюють першим рік.

Пайжові здобутки у соціалістичному суперництві молодих доярок господарства мають Степана Якубенка, Ніна Лубенець, Галина Черненко, Галина Занізра.

ПОГЛЯДИ — ДО ІЛЛІЧА

«Ленін так тісно пов'язаний з нашим «учор», «сьогодні» і «завтра», — писала у спогадах Н. К. Крупська, — так невіддільний від усього нашого життя, що було б недопустимо, якби діти в школі не вивчали того, чим Володимир Ілліч жив, що робив».

Учні дедалі частіше звертаються до Ілліча. В його творах вони завжди відкривають для себе щось нове. 2 жовтня 1920 року В. І. Ленін виступив з промовою на III з'їзді комсомолу. Цей день назавжди увійшов в історію нашої десятиріччя: 2 жовтня 1967 року відкрито ленінську кімнату — гордість школи, центр виховної роботи з піонерами і комсомольцями.

Протягом багатьох років рада ленінської кімнати листується з музеями В. І. Леніна в нашій країні та за рубенем. Ми одержали багато цінних матеріалів, з ними знайомимо всіх учнів школи.

У ленінській кімнаті є стенд «Учись, як Ленін». Біля стенда, за давньою традицією, лектори коментують його матеріали, проводять бесіди, відмінникам навчання тут ми урочисто вручаємо по-

свідчення про те, що їхні табелі передаються на зберігання до ленінської кімнати.

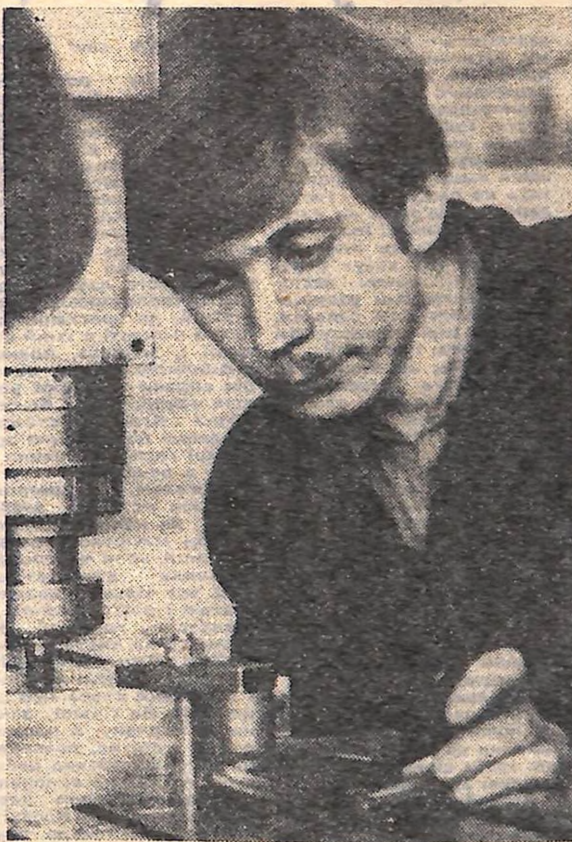
Ленінські уроки. Вони мають велике виховне значення. На них учні зустрічаються з орденосносцями, новаторами виробництва. Першокласники проводять ці уроки біля пам'ятника В. І. Леніну. Вони клянуться Іллічу з честю виконувати його заповіти.

У дружині працює піонерський лекторій для третьокласників «Сьогодні жовтень — завтра піонер». На його засіданнях читасмо оповідання про дитячі та шкільні роки Володимира Ілліча. Для учнів 5—7 класів організуємо послідовне вивчення діяльності В. І. Леніна, його соратників, революційних бойових і трудових традицій радянського народу, яскравих сторінок піонерського літопису, знайомимо з біографіями піонерів-героїв.

Піонери 6—7 класів відвідують гурток комсомольської політосвіти «Наш Ленінський комсомол», старшокласники складають Ленінський залік.

Прищеплюємо учням ленінську любов до книги. На захисті читальних формулярів відзначається той, хто найбільше прочитав книг про В. І. Леніна.

Н. РИБАЛКО,
старша піонервожата середньої школи № 5 м. Гайворон.

ВИПРОБУЙ СЕБЕ

На Кіровоградському заводі радіовиробів відбувся конкурс професійної майстерності молодих токарів, фрезерувальників, слюсарів.

Щойно закінчилася церемонія нагородження, а учасники конкурсу. Це — він іде переживав перипетії змагання. Тоді здавалося йому, було легше, думав лише про те, щоб краще виконати свою роботу. І все ж, коли жорі назвало його переможцем, спокатку це повірив. Може, помилка? Та помилки не сталося. Він — переможець. Згадався хід боротьби...

По команді голови жорі, заступника головного інженера підприємства Віталія Миколайовича Анапенка, учасники швидко з'їжджали з місця, що таке вигнання в галузі майстерності. Тоді токарь Сергій Жданов, слюсар Віталій Волков, свого часу починали трудовий шлях теж із подібних конкурсів, причому Жданов став переможцем галузевого конкурсу «Кращий за професією».

Умови цього конкурсу передбачали професійне вміння, знання теорії токарної, фрезерувальної справи.

Запрацювали верстати, хронометри почали відлік часу. А в одній з цехових кімнат уже йшов сімразем з теоретичної підготовки.

І ось перед жорі перші і учасники конкурсу. Це — фрезерувальник Микола Чоботаров. Відповіді його на складні запитання шиті, лапковані. Знання Миколи жорі оцінює найвищим балом.

Потім — за верстат. Працював Микола Чоботаров уперто і вправно. Він показав найкращий час. Але що скажуть спеціалісти? Як оціняти якість? І з практичним завданням хлопця справився відмінно. Тепер слово за жорі, яке назве переможця.

Оголошуються результати конкурсу. Фрезерувальник цеху № 20 Микола Чоботаров успішно виступив в обох видах програми і, лабравши найбільшу кількість балів, завоював перше місце серед молодих фрезерувальників заводу.

— Я орієнтувався на одне з прозових місць, — розповідає Микола, — та коли став переможцем, не йняла віри. Тепер старатимусь, щоб довести — успіх не випадковий, адже з цієї хвилини я вже фрезерувальник IV розряду, а це не дає права працювати абияк.

Такі конкурси, додає переможець, потрібні передусім для того, щоб перевірити себе. Адже на робочому місці під час зміни не завжди є змога це зробити.

Конкурс закінчився. Підбито підсумки. Але хочеться сказати ще про те, який великий моральний заряд від цих конкурсів. Вони, як сказав Микола Чоботаров, дають можливість перевірити свою майстерність, утвердитись молодим на виробництві.

С. КОЛЕСНИКОВ,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».

На знімку: переможець конкурсу серед молодих фрезерувальників Микола ЧОБОТАРОВ; жорі підбиває підсумки.

НА ФЕРМАХ — МОЛОДІ ГОСПОДАРИ

За підсумками минулого року колгосп імені Леніна посів останнє місце в Новомірогородському районі по надоях молока від корови — навіть півторатисячного рубежу не спромоглися переступити доярки. Тому й не дивно, що план продажу молока державі господарство виконало тільки наполовину. Тепер становище не краще. Колгосп ніяк не може розпрощатися з тим останнім місцем у районних зведеннях.

У райкомі комсомолу мене повідомили, що недавно у згаданому господарстві створили комсомольсько-молодіжний колектив доярок. Як їм працюється нині, які проблеми розв'язує молодь, як прагне поліпшити справи на фермі — з цими запитаннями й вирушив я в Каніж.

ЩОБ НЕ ПОГАСЛА ІНІЦІАТИВА

Перший корівник другої молочнотоварної ферми того дня жив своїми звичними буденними турботами. Молоді доярки роздавали корми, коли ми із зоотехніком колгоспу, заступником секретаря комсомольської організації Володимиром Воловиком зайшли до корівника. Між жолобками рухався візок із «кашею» (так її тут називають), дівчата набирали її відрями і розділяли кожне на дві голови. «Кашу» корови поїдають охоче, бо вона, приготувана з різної соломи і концентратів, добре пропарюється в кормозмішувачах, тепло пахне хлібним духом. До речі, керівники колгоспу торік намагалися шукати деяких резервів кормовиробництва. У кагати сипосували бурякову гичку впереміш із кошарами соняшнику, стеблами кукурудзи на зерно. Та на більш як півторатисячне стадо кормів запаси все ж не досить. Нині доводиться скрупульозно розподіляти їх на кожен день, на кожну голову, аби вистачило доти, поки в дію аступить «зелений конвейєр».

— Середньодобові надоя низькі, — зітхає зоотехнік. — Та й нізвідки азиста високим. Як не складаєш раціон, з 7,6 кормової одиниці у визначеній кількості кормів не набереться. Не вистачає в них майже половини перетравного протеїну, каротину.

Отже, все зводиться до одного — з колгоспу погана кормова база. Тому успіхами своїми комсомольсько-молодіжний колектив сьогодні не може похвалитися. І ще не скоро високі показники залежатимуть від молодих доярок, але дівчата з надією дивляться в майбутнє. Радують те, що в їхньому корівнику чисто, охайно, корови стоять доглянуті. І це тоді, коли доводиться навіть на підстилки економити.

Комітет комсомолу виробив для доярок умови соціалістичного змагання. Як воно ведеться, можна простежити з дошок показників, вивішених у корівнику проти кожної групи. Правління колгоспу надало великого значення створенню КМК. Ініціативу комсомолу беззаперечно було схвалено. Дівчатам запропонували доглядати первісток.

— З них ми виростимо високоудійних корів, — запевняє від імені всіх членів колективу Марія Липа. — Починати справу завжди важко, зате згодом побачимо, хто чого вартий. Були б повні годівниці... Певні зрушення намічаються: нещодавно голова колгоспу Олексій Петрович Кудименко виступив перед ними, розповів про плани кормовиробництва в цьому і наступних роках.

Про згадані вище плани слід розповісти докладніше.

Щорічна нестача кормів змусила керівництво господарства переглянути посівні площі, уцілюючи кормовий клин. Цього року планується майже в шість разів

розширити площу під багаторічними травами — люцерною й еспарцетом. 311 гектарів пару буде засіяно горохом, ячменем, вівсом. Сінажем годуватимуть худобу ранньої осені. Пізньої ж зеленитиме поблизу обох ферм 100-гектарний лан життя на випас. Удвоє більшу площу займуть повторні посіви.

Та й самих доярок вирішили залучити до створення кормових запасів. Вони викопують усі кормові бур'яни, що виростають у господарстві. Матеріальним стимулом для них буде десята частина врожаю. І пенсіонери погодились доглядати 30 гектарів моркви, яку посадять на покинутих городах. Морква особливо цінна культура, бо ніяка інша не має в собі стільки каротину.

Досі майже не вирощували в колгоспі гарбузів. Каніжани тепер їм знайдуть місце. Придбав колгосп установку активної вентиляції, з допомогою яких сушитимуть свіжоскошене сіно. Перетравний протеїн тепер повністю зберігатиметься в цих кормах.

— Взагалі, кормовиробництвом займаємося серйозно, — робить висновок голова. — Ми його виділяємо в окрему галузь. Бригаду з п'ятнадцяти механізаторів очолюватиме Петро Васильович Данилов. Празда, техніки ще не вистачає. Пропридбання її необхідно турбуватися сьогодні.

Висновок правильний. Думается, що проблема кормів зникне вже з наступної зими. Хотілося б, щоб і проблему кадрів тут розв'язували активніше. Через їх нестачу господарство щороку приймає на роботу доярок майже тридцять. А вони, як правило, не тримаються довго, попрацювавши два-три місяці і розраховуються. Доводиться групи корів передавати в інші руки. За худобою ж треба стежити постійно, тоді й відтворення молочного стада поліпшиться.

А хіба виграє справа від того, що доярки не мають вихідних, часто влештовують собі хоч на обід перерви (чергуються через день при роздачі кормів)? Звичайно, ні.

Для того, щоб молодь охоче йшла на ферми, треба краще вести профпроработу серед випускників місцевої школи, поліпшувати умови праці на фермах. Перший крок уже зроблено — створено комсомольсько-молодіжний колектив. Дівчата ревно взялися за діло. Тепер слід постійно стежити, піклуватися, допомагати, щоб цей ентузіазм не захав передчасно. Такі завдання повинні поставити перед собою правління колгоспу, партійна і комсомольська організації.

Агітація прикладом — переконливіша, найефективніша. Від успіхів КМК залежатиме чимало: прийде молодь на ферми чи й далі потрібно буде шукати доярок на стороні.

В. БОНДАР.

Кримська область. Комсомольська організація колгоспу імені В. І. Леніна — одна з найкращих у Сходу України.

Комсомольсько-молодіжні колективи господарства успішно несуть трудову вахту, присвячену 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна.

Комсомольсько-молодіжна бригада доярок зобов'язалась одержати до знаменної дати 400 тонн молока від закріплених за нею 350 корів. У нинішньому році дівчата вирішили надіти в середньому по 3800 кілограмів молока від кожної корови. Вся продукція йде першим сортом.

На знімку: перший секретар райкому комсомолу Анатолій Богатиренко вручає перехідний вимпел бригаді доярок комсомольсько-молодіжної бригади доярок Ніні Кривошуків.

Фото О. ОБУХІВСЬКОГО. (Фотохроніка РАТАУ).

БЕСІДИ ПРО ЕКОНОМІКУ

У чому виражається економічність планових пропорцій? Можна, скажімо, визначити найбільш розумне, оптимальне співвідношення між зростанням окремих галузей промисловості, всебічно врахувати можливість нової техніки і технології, визначити зручні райони розміщення нового виробництва, словом, закласти у план найпрогресивніші пропорції, що дають змогу одержати найбільший ефект на кожну одиницю витрат. Але якщо астанова ці завдання повністю не виконуються, то цінність найпрогресивніших і найефективніших рішень виявляється зниженою.

Наприклад, недовіда в організації роботи на металургійному заводі породжують постійні перебої в поставках металу сотням заводів-споживачів.

жання правил і норм господарської роботи при визначенні планових завдань, у всебічній орієнтації діяльності підприємств, об'єднанні організацій на глибоке врахування можливостей інтенсифікації виробництва.

Понадто з цієї точки зору господарська творчість колективу родинного меланжевого комбінату «Вольшевік». Постійний та енергійний пошук резервів, удосконалення застосовуваних норм витрат сировини, енергії, інших ресурсів, комплексний взаємопов'язаний підхід до розвитку техніки, технології, підвищення професійної майстерності працівників, поліпшення організації виробництва і праці — все це дало змогу йому одним із перших у країні прийняти напружений зустрічний план на десять п'ятиріччя і чітко

виконувати свої зобов'язання.

У міру розширення

масштабів виробництва,

появи нових видів машин,

сировини, джерел енергії,

введення в дію підприємств,

формування нових

галузей безперервно розширяється кооперація суспільної праці, ускладнюється господарська діяльність.

А це веде до посилення взаємної залежності підприємств, наукових закладів, господарських організацій, до зростання значення чіткості в їхній взаємодії і, значить, планової дисципліни. Саме на цей бік справи націлює увагу всіх трудівників Комуністична партія, ставлячи завдання поліпшення організації господарювання, як одне з основних.

Загалом, дисципліна і

порядок потрібні завжди.

Нині ж, коли гігантські зростають масштаби господарювання, коли мережа економічних взаємозв'язків стає все більш складною, густою і розгалуженою, — підкреслює товариш Л. І. Брежнєв на листопадному (1979 р.) пленумі ЦК КПРС, — вони потрібні особливо.

І не тільки слова про дисципліну. Не тільки заклики до порядку. А насамперед — копітка, повсякденна організаційна робота, чітка перевірка виконання, гнучка, продумана кадрова політика. Необхідно оперативно, гостро реагувати на прояви безгосподарності, порушення встановлених планів, правил і норм.

Передовий досвід організації виробництва і поліпшення якості роботи нагромаджено на багатьох наших підприємствах. Треба ініціативніше його впроваджувати. Можна навести такий приклад. На Московському заводі автоматичних ліній імені 50-річчя СРСР уже тривалий час застосовують «Єдиний графік підготовки виробництва і випуску спеціальних верстатів та автоматичних ліній». Він регулює процес підготовки виробництва, починаючи з погодження технічного завдання і строку видачі процентної документації і кінчаючи виробничими завданнями цехам, регламентує хід складання, випуску і відвантаження

готових виробів.

На підприємстві завжди

на «попашення» відхилення від запланованого графіка, що викликають. При переході на таку систему було ретельно проаналізовано й уточнено функції різних підрозділів і служб. У підсумку вдалося зв'язати зусилля десятків підрозділів в один цілеспрямований процес, який забезпечує рівномірний випуск продукції по декадах, місяцях, кварталах.

У постанові ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про поліпшення планування і посилення впливу господарського механізму на підвищення ефективності виробництва і якості роботи» передбачено комплексну систему заходів по вдосконаленню планової роботи, розвитку демократичних засад в управлінні виробництвом і підвищенні творчої ініціативи трудових колективів.

Насамперед п'ятирічні

плани складаються тепер як органічна частина тривалішої перспективи — основних напрямів економічного й соціального розвитку, що розробляються на десять років. Розширення тимчасового «горизонту» планування дозволяє краще з'ясувати сумарні п'ятиріччя, дає можливість колективів розробити чіткіше формулювати перспективи розвитку свого виробництва.

Поліпшуються й умови

для того, щоб підприємства

детальніше й ґрунтовніше розробляли свої п'ятиріччя з урахуванням договорів з поставальниками і замовцями. Зустрічні плани, що приймаються на основі розроблених соціалістичного змагання, виявлення внутрішньогосподарських резервів, включаються до складу річного. Це дає можливість розширяти простір для господарської ініціативи.

У розв'язанні завдання

дальшого піднесення ефективності планування і рівня злагодженості роботи всього народного господарського організму поглиняють брати участь кожен трудящий. Обґрунтовані, раціональні пропорції створюються не тільки в Держплані СРСР. Беручи і чітко виконуючи підвищені зобов'язання, робітникам статистик теж бере участь у народногосподарському плануванні. Передбачено зобов'язання робітників збільшення випуску продукції, підвищення її якості, зниження собівартості та інші показники знаходяться в плані підприємства, а потім через систему балансових пов'язань ураховуються в плані галузі і народного господарства в цілому.

Планова дисципліна базується на всебічному виконанні працівником своїх господарських функцій. Наприклад, точно додержання трудового розпорядку — необхідна умова для злагодженої роботи і виконання встановлених завдань бригадою, цехом, усім підприємством. Неухильне додержання правил технології — важливий фактор виконання плану по підвищенню якості продукції, забезпечення безперервної роботи машин та устаткування. Точна реалізація плану поставок — обов'язкова умова для доброї роботи підприємств-суміжників.

Л. ПЕКАРСЬКИЙ,

старший науковий співробітник НДІ при Держплані СРСР.

НА ПРИЗ ІМЕНІ «СПАРТАКА»

щороку під час весняних канікул у Світловодську проводиться відкритий обласний турнір з міні-футболу.

Організовані ці змагання юних футболістів Кіровоградщини обкомом комсомолу, обласним управлінням житлово-комунального господарства та обласним спорткомітетом. У них беруть участь футбольні команди, які домоглися успіху під час турнірів на приз клубу «Шкрявний м'яч», що проводяться за місцем проживання.

Ініціатор першості із міні-футболу присвячена 35-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні, — сказав у розмові з нашим кореспондентом завідувач відділом спортивної та оборонно-масової роботи обкому комсомолу Сергій Шаповалов. — На змагання ми запросили юних спортсменів із Умані, Первомайська, що на Миколаївщині, Дніпропетровська. В поєдинках беруть участь три команди з Кіровограда і одна зі Світловодська. Цей турнір ми намагалися влаштувати так, щоб школярі якнайкраще провели свої канікули, щоб здобули високий фізичний гарт і гарно відпочили.

Змагання з міні-футболу на приз імені підпільної комсомольської організації «Спартак», що діяла в роки Великої Вітчизняної війни в селі Красногір'ї Голованівського району, відкрився в Палаці спорту Світловодського заводу чистих металів. Комсомольські активісти, колишні фронтівники розповіли юним спортсменам про героїчність «Спартаківців», про те, як молоді області примножую славу батьків і діда.

Внесено провели перші зустрічі юні футболісти Кіровограда. Спортсмени «Дружби» (жєк № 1) здобули перемогу у двох матчах, а одну гру закінчили нічиєю. Дві перемоги на рахунку «Чайки» (жєк № 5). А серед гостей впевнено йде до фінішу дніпропетровська «Зоря», яка минулого року була призером республіканських змагань на приз клубу «Шкрявний м'яч». Отже, нашим юним змащам є в кого повчитися, є з кого взяти приклад.

Турнір триває. А після матчів — екскурсії на гідроелектростанцію, відвідування будинків культури, кінотеатрів, спортивних і туристських баз, зустрічі з цікавими людьми.

МОЛОДЬ, НА ШАХТИ ДОНБАСУ!

За вікнами вагона проливали засніжені поля, ліси, переліски. ...І полинула тиха мелодія:

Там, на шахте угольної Паренька приметили... Руку дружби подали, Повели в забой...

Після мажорно вторгся бадьорий перестук коліс. Хлопців чекала шахта «Криворізька» об'єднання «Стахановвугілля», що на Ворошиловградщині. Шахта... Членам комсомольського загону кіровоградців, які вирішили пов'язати свою долю з донецьким краєм, хотілося швидше побачити її, поговорити з кадровими шахтарями. Адже не на день і не на рік вибрали вони професію.

І ось місто Брянка, яке поступово зливається з відомим на всю країну містом Стахановом. Хлопці задивилися на його широкі стрімкі проспекти, світлі сучасні споруди.

— А ось і ваше житло, — сказав інструктор Кіровоградського обкому ЛКСМУ Дмитро Чеботарьов. Житло — справа важлива. Тут майбутні шахтарі переступили поріг гуртожитку готельного типу. Їх привітною усмішкою зустріла вихователька Тетяна Русина:

— Хліб-сіль вам, дорогі кіровоградці!

Перше враження найважливіше. Сильні теплість слів почули хлопці від працівників гуртожитку, від місцевих комсомольських працівників, старих

шаhtarів, директора шахти Геннадія Костянтиновича Сергєєва! А учні одного з місцевих технікумів підготували до приїзду кіровоградців концерт художньої самодіяльності.

Словом, привітно тут зустріли Григорія Гарназєнка, учоращнього колгосп-

Директор розповів, що нині рівень механізації гірничих виробок на шахті допеду до 80 процентів. Цілковито виключено важку фізичну працю на інших роботах. Але потрібні люди, які керують механізмами. Тому й запросили сюди кіровоградців.

— А коли можна привезти сім'ю? — запитав на одній із зустрічей з директором шахти Володимир Гайфер.

Запанувала тиша. Це питання цікавило всіх.

— Через два-три місяці після початку роботи в шахті.

Це стільки хлопці навчались гірничих професій. Отож у травні-червні молоді сім'ї справлять тимчасові новосілля. Тимчасові, бо поселить їх поки що в кімнатах готелю-гуртожитку, де по послуг мешканців — добре обладнані кухні з газовими плитами і холодильниками, просторі ванні з телевізорами і квітами.

Що ж до матеріального забезпечення, то незадовільних не буде: середньомісячна заробітна плата шахтаря становить 350—500 карбованців. Для тих, хто стабільно працює в брига-

ді — 600—700 карбованців. А кіровоградці всі без винятку вийдуть у комсомольсько-молодіжну бригаду. Так вирішили адміністрація шахти і самі члени загону. Сьогодні вже 29 комсомольсько-молодіжних бригад об'єднання добувають понад тисячу тонн вугілля на добу. Продуктивність їх праці втричі вища, ніж у цілому по галузі. Відповідно висока й заробітна плата. Навіть стипендія учнів становить 160—170 карбованців. Крім того, вони одержали одноразову допомогу у розмірі 1000 карбованців.

Окремими квартирами всі без винятку сімейні шахтарі будуть забезпечені до кінця цього року. Опісля торік прийом молодіжних вагонів і кожній сімейній криміанці буде окрему квартиру з усіма вигодами.

Люди шахті потрібні. Потрібні ентузіасти, переконані у необхідності, і важливості підняття на вищий рівень вугільної промисловості республіки. Отже, друзі, на роботу славу, на діла хороше!

В. ШАРІЙ,
спецкор «Молодого комунара».

м. Брянка
Ворошиловградської області.

ТАМ, НА ВУГІЛЬНІЙ

нік із Новоукраїнського району, Олександра Столєвнича із Кіровограда, колишнього злам янського залізничника Георгія Ткаченка, світловодця Володимира Гайфера, інших хлопців.

Директор шахти Г. К. Сергєєв мало не щодня приходив до молодих кіровоградців. У світлому затишному залі третього поверху, повністю відведеного для них, відбувалися душевні бесіди. Перші запитання звучали найвищо: «Шахта — це як колода?» «А глибока вона?» Геннадій Костянтинович прагнув пояснити найпопулярніше:

— Уявіть собі метро, тільки зніміть із нього оболонку. А глибина — дрібниця: метрів сімсот.

— Як на ліфті: натиснув на кнопку — і там.

Недільні маршрути школярів

Питання про те, як провести неділю, львівським школярам допомогли розв'язати створені тут клуби вихідного дня. Вони пропонують учням багато захоплюючих і корисних справ.

Поки в середній школі № 64 проходить район першокласників, їхніх старших і дорослих запрошують гуртки технічної творчості, студія образотворчого мистецтва. Бажаючи відвідати музей легендарної Залізної дівчини, відвідають експозиції по історичних місцях Львова. І, звичайно, вихідний не обходиться без спорту: багато підлітків беруть участь у змаганнях, проводять конкурси знавців олімпіад.

Кор. ПАТАУ.

У дні весняних канікул Кіровоградський Палац піонерів став місцем виставки дитячої художньої творчості, присвяченої 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна.

УВАГА: ПІДЛІТОК!

Бійці педагогічного загону

У КОЖНОМУ мікрорайоні Олександрії створено інспекції по боротьбі з малолітніми правопорушниками. Діють вони на громадських засадах. Є в місті й спеціальна добровільна дружина вчителів шкіл. А кілька років тому в педагогічному училищі з'явився педагогічний загін імені А. С. Макаренка. Начальником штабу стала секретар комітету комсомолу училища Тамара Аноко. Торік вона була делегатом Першого Всесоюзного зльоту педагогічних загонів у Москві.

Перший зліт... А в сімдесят сьомому в Олександрії, теж уперше в області, Тамара організувала цей загін.

Командиром загону обрали Надію Степанову, потім — Надію Проценко. Тепер дівчина вже закінчила училище. Але ті перші дні, перші діла загону, ті удачі і невдачі не забути й сьогодні.

Поступово виробилася ціла система діяльності педагогічного загону. Нині він працює по трьох напрямках: індивідуальна робота з підлітками, профілактика правопорушень серед них, робота за місцем проживання.

За кожним загонівцем закріпили підшефного. І те, що вік і «шефа» і «під-

шефного» майже однаковий, — іноді створює свої труднощі, щиро признається Тамара.

... У загоні сьогодні шістьдесят п'ять майбутніх педагогів. Шістьдесят п'ять сердець з комсомольським запалом. І думка кожного члена загону спрямована на те, щоб допомогти підліткови вибрати чесний і вірний шлях у життя.

Загонуві зараз нелегко: він переживає друге своє народження. Майже половина його бійців закінчили училище і працюють за фахом. Та до загону вплилося поповнення. Нонакам тут розповідають про кльшніх бійців загону, які сьогодні працюють у школах, дитячих садках області. Серед них — Тоня Жилка, Ольга Чуб, Вала Сірий-Козак та багато інших.

Учоращній його бійці стають командири. Ось, наприклад, Лариса Ільченко. Вже другий рік вона в загоні. Командир відділення.

Як було у неї?

— Труднощі із підшефними справді чимало, — каже Лариса.

Дівчина не назвала прізвища свого підшефного. Й — вісімнадцять, йому — сімнадцять. Їхнє перше знайомство відбулося а

інспекції у справах неповнолітніх. Тоді Ларисі запропонували взяти над юнаком шефство.

Він обдичався «наставницю» з ніг до голови, примирливо кинув:

— Зійдеш. Шефствуй!

У Юрка вже була досить «солідна» біографія: довгий час бешкетував, потім за бійку був умовно засуджений.

Та зріла у хлопця мрія — стати офіцером. Але у військоматі йому сказали, що з такою, як у нього, біографією робити у військовому училищі нічого.

Засумував тоді Юрко. І немало зусиль докладала Лариса, щоб розвіяти той смуток, переконати хлопця, що є ще безліч інших, не менш цікавих, професій.

Нелегко було їй зробити це: Юрко був упертим. До того ж батьки не мали у нього авторитету: мати вийшла заміж удруге і виховувала його разом з вітчимом. Але це «виховання» мало надто вже пасивний, байдужий характер.

Минуло півроку. Кожен крок підшефного був на контролі у Ларисі: вона знала всі його удачі, біди, допомагала порадою, щирим словом.

Перед випускними екзаменами в школі Юрко сказав:

— Не хвилюйся, Ларисо, все буде гаразд. Вступати до Кіровоградського будівельного технікуму...

Ми часто кажемо, що у чотирнадцяти — п'ятнадцятирічних — перехідний період. Розуміємо, що на цей час підлітки вже вирости з коротеньких штанців та платтячок, але не досі до свідомості зрілого віку. І, отже, опинилися на своєрідному роздоріжжі, коли дитинство лишилося позаду, а юність попереду. І тут конче потрібно прийти на допомогу цим неповнолітнім хлопцям і дівчатам.

У нас в Олександрії добре зарекомендував себе молодіжний «Коктейль-бар» зі своєю диско-текою, де можна послухати цікаву музику, дізнатися, що діється у світі, або просто зустрітися і поговорити зі своїми ровесниками. В гуртожитку педагогічного училища створено «Клуб молодого гостя», куди запрошують кулінарів, косметологів, модельєрів, офіціантів. Тут ведуться дискусії про молоді сім'ї, про створення доброзичливих стосунків між її членами тощо. Але, знову-таки, це для тих, кому вже за сімнадцять.

А що робити, коли тобі чотирнадцять чи шістнадцять?

М. ТРУХАНОВ,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».
м. Олександрія.

ЕКСПЕДИЦІЯ «МК» «ПОДВИГ»

ОПЕРАЦІЯ «ПАМ'ЯТЬ»

Вона сидить переді мною і негласно розповідає про нього. І від спомину голос її то теплішає, то розпачливо тремтить, очі мимоволі зволожуються кришталем сліз. Сорок шість літ минуло, а Фросині Степанівні той тяжкий слогад усе ятрить душу, гніє до землі, і лише листи сина, що надходять інколи з Одеси, викликають радісну усмішку на устах.

Скільки ото горювати можна! — кажуть люди. За роки, що спливали по війні, біль втрати, здавалося б, міг притупитись. Не одна ж Ф. С. Дика атратила чоловіка. Он деякі вдови вже вдруге заміж повиходили, дітей дорослих мають... То інші. Вона так не змогла. Бо у вірності своїй поклалася Василеві. І берегла цю вірність. Не для людей. Для себе, для сина.

Хто може виміряти горе! Хто скаже, скільки сліз після війни пролилося вдовиних! Як передати синівське почуття до батька-ровесника, закатованого фашистськими нелюдьми!

ВІРНІСТЬ

Біль, різкий, неаблаганний, пронизав усе тіло, враз назалася на нього, стиснула сталевим обручем голову. Перед очима попливали жовті кола, Василько атратив свідомість. Опертоміз за кілька хвилин. Довкруг стояли хлопчики-пастушки. На обличчях в одних — переляк, а інших — глузлива посмішка. Переросток з Андрусівки, який, жартуючи, розгойдав і кинув Василька прямо на пензюк, теж злякався, але хлопчик, гамуючи стогін, підвівся... І хоча нестерпно боліло розбите коліно, зиду не подавав... Усі заспокоїлись. Оцей випадок та кількогодичний перехід з худобою, яку пасли, холодними болотами дзесь взнаки. Василько Дикий захворів. Хвороба приз'язалась надовго...

Сім'я у Диких була велика, дітей четверо. Василько і три сестри. Осиротіли а 1926 році. Батько одружився вдруге, — згадує Фросина Степанівна. Лікуватися не було змоги. Чився Василько добре, хоча й подозгу лажав щороку в лікарні. В боротьбі з тяжкою недугою минали роки. Стаз комсомольцем. Його обрали секретарем комсомольської організації: шкільної, потім — колгоспної. Комсомол і допоміг Василеві Дикому. Його направили лікуватись до санаторію за рахунок Знамянського райкому комсомолу. В Ялті зробили операцію. Хвороба почала відступати. І празліні колгоспу «Серпень» прагнуло допомогти мужньому комсомольцеві, що віддає усього себе роботі, не рахуючись ні з часом, ні зі своїм здоров'ям. Майже насильно послали ще на три місяці лікуватись...

Алі доля Василя Дикого вимальовувалася щасливою. Робота, назначена на робітфаци, згодом — у педагогічному інституті. І асюди В. Дикий — у центрі комсомольських справ. Не легко було юнакові, та від своєї невеликої стипендії він ще відривав частинку батькові, що хворів, мачусі, старшій сестрі, у якій було четверо дітей...

«... Мене обрали членом комітету комсомолу, головою редколегії, групоргом над дев'ятьма відстаючими комсомольськими організаціями. Оці навантаження змусили взятися за роботу, і тепер усі комсорги, мені здається, аж бояться мене, бо «протягну» в газету. Недавно укладали договори на соціалістичне змагання, і зі мною ніхто не хотів змагатися, бо не впеанені в собі. Довелося діяти через секретаря райкому. Підшукали «охочого» (3 листо В. Дикого. 20.V.35 року).

Вона зберігає його поштові від часу листи ось уже сорон п'ять років. Крізь радість, горе, війну пронесли їх ця сивочола жінка. Акуратне плетиво чіткого почерку. Для стороннього — це заичайні листи, написані нашивду-

руч близькій людині, для Фросини Степанівні Дикой — єдина можливість поспікуватися з Ним, відновити в пам'яті події довоєнних літ, колись, здавалося, такі малозначущі і такі неоціненні сьогодні. Вона знає ці кількіа десятиків листів напам'ять, але все одно любить перечитувати кожен із них. Перечитує й не може повірити, що людина, яка писала оці рядки, вже немає і ніколи більше не буде...

1941 рік Ідуть зі зброєю в руках боронити Батьківщину комсомольці. З почуттям болю провозджає їх Василь Дикий. З якою радистю став він у шеренгу поруч них! Та марно про це й мріяти. З такою ногою який з нього солдат... Але сидіти склавши руки Василь не міг. Він став партизанським розвідником... Про це ніхто не гадувався, бо постає рахівника громадського двору здавалася непомітною. Тому поява в селі Гутниці листівки, зникнення продуктів, мішків з борошном, пзінформованість селян про події на фронті ні у кого не асоціювалися з роботою «рахівника». Підозра виникла у радника. Він пізнав Василя Дикого, коли той у справах їздив до Кіровограда. Запроданець знав, що така людина, як Дикий, не здатна пересиджувати без діла важкі роки окупації.

До партизанів Василь податися не зміг. Його арештували якраз того дня, коли на узліссі чекали тозаріші...

Кілька тижнів не дожив він до народження сина. Але навіть смерть не позаставила його на коліні. Фашистам так і не вдалося нічого довідатись від Василя...

Минають роки. Незабаром країна відзначатиме 35-річчя перемоги над фашистською Німеччиною. Як завжди, 9 травня Фросина Степанівна приїде до Кіровограда на побачення з Ним. Пройде вулицями, де ходив він, понесе квіти на те місце, де загинув колишній ватажок сілської молоді, секретар комсомольської організації Кіровоградського педінституту Василь Дикий...

Вдвлятиметься Фросина Степанівна в обличчя ветеранів, які прибудуть до міста на Свято Перемоги, зустрічатиме на вулицях веселих людей, а подумки розмовлятиме з Ним...

І ніколи, певно, не спаде на думку Фросині Степанівні Дикій, що асе її життя — це теж подвиг. Подвиг вірності. І річ не в тому, що жінка не прагнула влаштуватись у житті! Вона присвятила його все, до сьогоднішнього дня, людям, подвигу чоловіка-героя, зуміла виховати сина таким, яким його виховав би й батько. А це не легко.

Ю. ДМИТРЕНКО.
Олександрівський район.

ЕМОЦІЙНЕ ДЖЕРЕЛО МИСЛЕННЯ

Недавно старшокласники заповнили «музичну» анкету. Їхні відповіді при-мусили нас задуматись...

Проблемою номер один для нашої школи, як і для багатьох інших, є відсутність підручників із співів і музичного виховання. Немає тематичної фонотеки, необхідної для ведення уроків музики.

Правда, є музичний кабінет, кілька програвачів, набори пластинок із записом музичної класики, бе-сід про музику Д. Каба-левського. Однак за один урок музики на тиждень, передбачений програмою, небагато встигнеш...

Отож багато учнів по-повнюють знання у філіалі музичної школи.

На музичних вечорах школярі знайомляться з творами Чайковського, Глінки, Мусоргського, Бетховена, слухають лекції про великих музикан-тів.

Користується попу-лярністю шкільний ан-самбль народних інстру-ментів, який часто висту-пає у селищному Будинку культури та в школах ра-йону.

Напередодні 110-річчя з дня народження В. І. Ле-ніна у школі, в колгоспі та на підприємствах сели-ща у виконанні наших уч-нів звучать улюблені му-зичні твори вождя. Мріє-мо здійснити постановку музичної п'єси, лібретто до якої пише наш учитель музики комсомолец М. Богданов.

Ще про труднощі у му-зичному вихованні. Тут — і недостатня пропаганда класичної і народної му-зики, і проникнення в мо-лодіжне середовище низь-копробних романтичних пісеньок.

Думаю, що культура ви-ховного процесу в кожній школі в основному визна-

чається тим, наскільки підколектив турбується про те, щоб шкільне жит-тя було пройняте духом музики.

В. О. Сухомлинський у книзі «Серце віддаю ді-тям» писав: «Якщо ви хо-чете, щоб слово вишло жи-ти, щоб ваші вихованці тягнулися до добра, — ви-ховуйте тонку емоційналь-ну чутливість юного сер-ця. В цій важливій справі видне місце належить му-зиці».

Вірю у виховну силу му-зики, котра допомагає ди-тині яскраво бачити нав-колишній світ, картини природи, сприяє фантазу-ванню, розвитку духовних сил. Музика завжди і у всіх дітей пробуджує енер-гію мислення, саме вона є емоційним джерелом ми-слення. Вона здатна вести одночасно багатьох лю-дей по єдиному руслу, до-помагає кожному знайти в цій руслі своє місце. Без музики неможливе гар-монійне виховання особис-тості.

Г. НАСТАСЬВ,
директор Павлівської
середньої школи імені
В. О. Сухомлинського,
заслужений учитель
УРСР.

«ПІСНЯ МІСЯЦЯ»

ЛЮТИЙ

Двадцять восьмого лю-того ми вдруге оголосили музичний парад «Пісня мі-сяця». Ваші смаки, дорогі друзі, досить різноманіт-ні. Про це свідчить той факт, що у своїх листах ви назвали понад тридцять пі-сень. І все ж лідерів було небагато. Ось назви пі-сень-переможців:

1. «Золоті сходи» (Ю. Антонов — М. Танич) — Ю. Антонов — «Аракс».
2. «Злеті над сусою» («Просто») (А. Пугачова — І. Резник) — А. Пугачова.
3. «Здрастуй» (Д. Тухма-нов — В. Харитонов) — Т. Анциферова, К. Георгіа-ді.
4. «Здрастуй» (Д. Тухма-нов — В. Харитонов) — Я. Йосепа.

Як бачите, пісні минуло-го року ще зберігають свої позиції. Правда, очо-лила наш парад нова пісня Юрія Антонова «Золоті сходи».

Гадаємо, що вам буде цікаво дізнатися про сма-ки ваших ровесників з Московської області. На-водимо результати музич-ного парадру рубрики «Звукова доріжка» газети «Московский комсомо-лец»:

1. «Поворот» (П. Під-городський, А. Кутиков — А. Макаревич) — «Ма-шина часу».
2. «Літній вечір» (С. На-мін — В. Харитонов) — групе Стаса Наміна.
3. «Ворожка» з теле-фільму «Ах, воведів, во-девіль» (М. Дунаєвський — Л. Дербеньов) — Ж. Рождественська — «Фестиваль».
4. «Мода» (О. Зацепін — Л. Дербеньов) — «Аракс».
5. «Олімпіада-80» (Д. Тухманов — В. Харито-нов) — Т. Мягі — «Смо-цвіти».

Дякуємо вам, друзі, за листи і пропонуємо взяти участь у складанні берез-невого парадру пісень.

Листи просимо надсилати до 10 квітня. На конверті зробити позначку: «Диск-зал» «Вітрили».

Дякуємо вам, друзі, за листи і пропонуємо взяти участь у складанні берез-невого парадру пісень.

Листи просимо надсилати до 10 квітня. На конверті зробити позначку: «Диск-зал» «Вітрили».

«ПІСНЯ МІСЯЦЯ»

БЕРЕЗЕНЬ

- 1.
- 2.
- 3.

Нагадаємо, що найак-тивніших учасників рубри-ки наприкінці року буде відзначено «Вітрилами».

юних горлівських комуна-рів міцно тримають слово, дане вождю, виконують його заповіді.

Кор. РАТАУ.
Горлівка
Донецької області.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

Присмню, коли вдома хтось грає на піані-но. А особливо, якщо це робить ваша ди-тина!

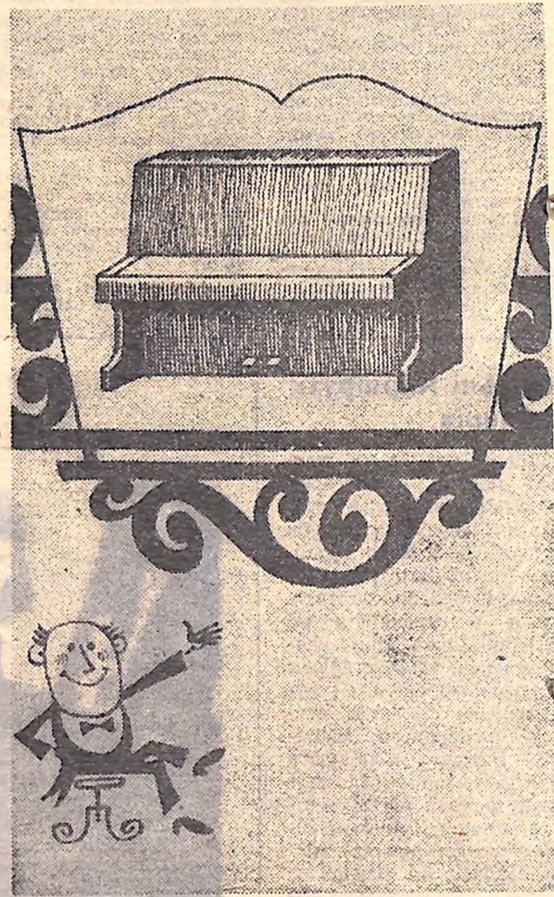
Для тих, хто вже навчається чи збираєть-ся вступити до музичної школи, рекоменду-ємо піаніно «ОТРАДА».

Цей інструмент має 7 октав, приємне, чисте звучання.

Гарно оздоблене, облицьоване шпоном цінних порід деревини, піаніно «Отрада» стане окрасою вашого дому.

Вартість піаніно — 675 карбованців. При-дбати його можна за готівку та в кредит у магазинах «Культтовари», «Техніка» і в уні-вермагах споживчої кооперації Кіровоград-щини.

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛСПОЖИВСПІЛКА.
УКООПТОРГРЕКЛАМА.

КАЛІНІНГРАДСЬКА БАЗА ТРАЛОВОГО ФЛОТУ
ОБ'ЄДНАННЯ «КАЛІНІНГРАДРИБПРОМ»

ЗАПРОШУЄ

НА ПОСТІЙНУ РОБОТУ

на судна закордонного плавання матросів і мото-ристів.

На роботу запрошують чоловіків віком від 20 до 40 років, придатних за станом здоров'я до плавання. Промисел ведеться протягом усього року на великих пантанжних суднах і тунцеловних базах, що знаходять-ся в портах Гавана, Дакар, Луанда, Малабо.

Судна здійснюють рейси тривалістю до 175 діб у районі Центральної, Південно-Східної, Північно-За-хідної, Північної Атлантики і Тихого океану.

Оплата відрядно-премійна. Середньомісячна за-робітна плата матроса в рейсі — від 300 до 400 крб. (залежно від виконання плану), крім того, виплачу-ється 7 процентів ліквідаційної вартості від загальної заробітку.

Під час роботи в морі плавскади забезпечують без-платним спецодягом і чотириразовим харчуванням. У період промислу для відпочинку особового скла-ду судна роблять заходи в порти Іспанії, Канади, Куби, Анголі, Гвінеї, Сенегалу, Перу тощо.

Прийняті на роботу, що не мають морської спеці-альності, проходять підготовку на дво- і чотиримісяч-них курсах. Під час навчання курсанти перебувають на повному державному забезпеченні, одержують спецендію.

Ті, хто бажає надалі підвищити свою кваліфікацію, можуть навчатися без відриву від виробництва в зо-ничій середній школі моряків, морехідному училищі вищого інженерного морського училища, розташован-их у Калінінграді.

На допомогу заочникам, під час перебування їх у рейсі, на суднах працюють консультанти і викладачі. Осіб, які не мають житлової площі в Калінінграді, пропонується по бабі.

Від вступників до плавскади обов'язково вимага-ють характеристику-рекомендацію для роботи на суднах закордонного плавання з останнього місця де-вони пропрацювали не менше одного року, погоджену з райкомом партії. Характеристику виславляють у двох примірниках разом з документами згідно з умовами прийому.

Після зарахування на роботу та укладення трудово-го договору прийнятному видають разову допомогу в розмірі місячного окладу та оплачують проїзд за зва-лікованим тарифом (при пред'явленні квитків).

Докладну розповідь про умови вислалати на запит. Звертатися на адресу: 236015, м. Калінінград, облас-ний, проспект Калініна, 2, відділ кадрів КБТФ. Тел. 424-71.

ЇЇ ВЕЛИЧІСТЬ МУЗИКА

— Валю, чіткіше цей такт. Стеж за пальцями. Не напружуйся, і тоді у тебе обов'язково все ви-йде.

Ми — в музичній школі. А знаходиться вона в селі Кіровому Долинського ра-йону. Урок по класу баяна у другокласниці Валі По-хил веде викладач М. П. Кир'ян.

Три роки тому місцевий колгосп імені Леніна виді-ляв кошти на створення сільської музичної школи і придбання музичних ін-

струментів. Голоса прав-ління господарства М. В. Миркаленко — частий гість юних музикантів, по-стійно цікавиться їхніми успіхами.

89 хлопчиків і дівчаток Кірового вчаться на трьох відділах: фортепіанному, народних і духових інстру-ментів.

Хочете грати на дом-рі, трубі, кларнеті фор-тепіано? Будь ласка. Кваліфіковані викладачі допоможуть вам.

...У класі тиша. Урок

сольфеджіо веде О. С. КУДІНОВ (на знімку вго-рі).

Хто не знає пісні про легендарного трубача? Може, саме тому Сергій КОРОТКИХ і вирішив ос-воїти гру на трубі, цьому примхливому інструменті (на знімку ліворуч).

Учениця класу форте-піано Валія КОВАЛЬ (на знімку праворуч) мріє виступати на великій сце-ні, виконувати твори Ба-ха, Моцарта, Бетховена. А поки що вчителька Т. О. ЯЩЕНКО допомагає їй осягати музичні ази.

Фото С. ФЕНЕНКА.

СЕРЕД ГЕРОЇВ І БАТЬКИ, І ДІТИ

Створення нової експози-ції, яка відкрилась у міс-цевому історико-револю-ційному музеї, завершено операцією «Комсомольська слава», проведену молоді-дю Горлівки напередодні 60-річчя однієї з найстарі-ших у республіці міських

комсомольських організа-цій. Центральним її експо-натом стала копія телегра-ми, надісланної 25 берез-ня 1923 року В. І. Леніну першим комсомольським місцевим рудничим. Від іме-ні шахтарської молоді во-ни обійшли дорогому вождю

добро працювати і вчи-тись, щоб стати гідною зміною старшим.

Численні матеріали і документи, старанно зібрані робітниками і школяра-ми, учнями технікумів і студентами вузів, переко-нливо свідчать про те, що покоління спадкоємців

юних горлівських комуна-рів міцно тримають слово, дане вождю, виконують його заповіді.

Кор. РАТАУ.
Горлівка
Донецької області.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

Газета
виходить
у вівторок,
четвер
і суботу.

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного вихо-вання та спорту — 2-45-35; фотолабо-раторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.